

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Ladislava Hejtmánka a soudkyně JUDr. Naděždy Treschlové a JUDr. Hany Kadaňové, Ph.D., ve věci

žalobce: **ORLÍK NAD VLTAVOU, s.r.o.**, IČ 45023930, se sídlem Bělohorská 688/165, Praha 6

zastoupený advokátem: JUDr. Ing. Martinem Florou, Dr., se sídlem Dominikánské náměstí 656/2, Brno

proti

žalovanému: **Ministerstvo životního prostředí**, se sídlem Vršovická 1442/65, Praha 10

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 2. srpna 2019, č. j.: MZP/2019/510/1061, sp. zn.: ZN/MZP/2019/510/223

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění

[1] Žalobce napadl shora uvedené správní rozhodnutí, kterým bylo zamítnuto jeho odvolání a potvrzeno rozhodnutí České inspekce životního prostředí, oblastního inspektorátu České Budějovice (dále také jen „ČIŽP nebo inspekce“), ze dne 1. března 2019, čj. ČIŽP/42/2019/1244. Ve správním řízení byla žalobci pravomocně uložena pokuta ve výši xxxKč za správní delikt podle ust. § 4 písm. c) zákona č. 282/1991 Sb., o České inspekci životního prostředí a její působnosti v ochraně lesa, ve znění pozdějších předpisů (dále také jen „zákon o inspekci“), a zároveň podle ust. § 79 odst. 5 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“), povinnost nahradit náklady řízení paušální částkou. Skutková podstata byla naplněna jednáním žalobce, když při hospodaření v lesích na pronajatých lesních pozemcích v rozhodnutí blíže specifikovaných v katastrálním území Jetětice, určených k

plnění funkcí lesa, v měsíci listopadu až prosinci 2014 v souvislosti s vybudováním přibližovací cesty multifunkčního charakteru (dále také jen „linka“; jak ji ve svém textu označuje žalobce, nebo „linie“, jak ji označuje žalovaný) a oborního plotu vyznačil, zadal, nechal provést, na místě řídil a následně i převzal těžbu dříví bez připomínek ve specifikovaných lesních porostech. Těžbou došlo k odlesnění linie v nesouvislé celkové délce asi 1990 metrů a šířce odlesněných pruhů v rozmezí od 6 metru do 11 metrů, se vznikem nesouvislých odlesněných ploch o celkové výměře asi 1,55 hektaru.

[2] Žalobce napadl rozhodnutí v celém rozsahu, domáhal se jeho zrušení, včetně zrušení prvostupňového správního rozhodnutí inspekce, případně upuštění od potrestání. V žalobě uplatnil tyto žalobní body. Nejprve v žalobě popisuje průběh správního řízení a doposud vydaná rozhodnutí v této věci.

[3] Žalobce v rámci prvního žalobního bodu namítl, že skutek do doby vydání rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 14. 6. 2018, čj. 9 A 123/2016-59 (dále soud v tomto odůvodnění odkazuje obecně na tento rozsudek tak, že jej dále konkrétněji nevymezuje, ale uvádí obecně jako předchozí rozsudek, totéž označení – tedy původní rozhodnutí – pak užívá pro předchozí správní rozhodnutí, pokud je význam z textu patrný), byl popisován tak, že žalobce v souvislosti s vybudováním linky „zadal a nechal provést v měsíci listopadu 2014 až prosinci 2014 těžbu dříví“, toto vymezení skutku nebylo po celou dobu trvání řízení od vydání rozsudku až do vydání prvostupňového správního rozhodnutí nijak modifikováno, až v prvostupňovém správním rozhodnutí je uvedeno, že žalobce spáchal přestupek tím, že „vyznačil, zadal, nechal provést, na místě řídil a následně i převzal provedenou těžbu dříví bez připomínek“. Žalovaný v napadeném rozhodnutí uvedl, že „žalobci již od počátku řízení ve věci muselo být zřejmé“, jaké jednání je mu kladeno za vinu, tzv. nikoliv fyzické provedení těžby, ale činnosti spojené s jejím zadáním (objednáním) a přenecháním jejího provedení externími dodavateli; podle žalovaného mezi vymezením skutku v rozhodnutí a dřívějším vymezením existuje soulad. Připomíná, že řádné a úplné vymezení skutku, který je pachatelem kladen za vinu, je esenciální podmínkou práva na obhajobu, v dané věci až po skončení řízení v prvním stupni byl žalobce přesvědčen, že inspekce spatřuje naplnění skutkové podstaty přestupku i nadále v tom, že žalobce „zadal a nechal provést“ těžbu dříví. Jedině k tomuto vymezení skutku směřoval žalobce svou procesní obranu, neboť ze žádného procesního úkonu inspekce nebylo možné seznat, že přestupkové jednání je spatřováno v jiném jednání, které spatřuje v tom, že těžbu „vyznačil, na místě řídil a následně i bez připomínek převzal“. V takovém postupu spatřuje již shora uvedené zkrácení práv obhajoby ve smyslu čl. 40 odst. 3 Listiny základních práv a svobod, kdy tato nezákonnost byla přenesena i do napadeného rozhodnutí, kdy byl žalobce fakticky zbaven jedné instance správního řízení. Nelze po něm požadovat, aby závěr o tom, jaký skutek je mu kladen za vinu a jakým směrem bude vedeno další dokazování, učinil pomocí vlastní dedukce vycházející ze zrušujícího správního rozsudku v této věci, kdy je tento právní názor pro inspekci závazný, a pokud inspekce ohledně vymezení skutku postupovala tak, že (původní zrušené) rozhodnutí žalovaného ze dne 19. 7. 2018 zde vůbec nebylo (pozn. jednalo se o rozhodnutí, kterým žalovaný zrušil prvostupňové správní rozhodnutí inspekce ze dne 8. 2. 2015 a věc vrátil k novému projednání).

[4] V druhém žalobním bodě namítá nepřezkoumatelnost napadeného rozhodnutí pro nedostatek důvodů, když významnou část jeho námitek k aplikaci ust. § 4 písm. c) zákona o inspekci Městský soud v Praze ve zrušujícím rozsudku nijak nevypořádal. Inspekce se k těmto nevypořádaným námitkám nijak nevyjádřila, v čemž spatřuje nepřezkoumatelnost tohoto správního rozhodnutí, a nesouhlasí s vypořádáním této námítky žalovaným na str. 25 – 26 napadeného rozhodnutí, neboť správní řád v ust. § 36 nevylučuje, aby účastník vyjádřil své procesní stanovisko formou odkazu na obsah dřívějších procesních podání, tato forma nezabavuje správní orgán je vzít v úvahu. Nesouhlasí dále s tím, že tyto námitky byly inspekci vypořádány.

Dřívější žaloba byla podána dne 11. 7. 2016, takže její obsah nemohl být reflektován v původním prvostupňovém správním rozhodnutí ze dne 8. 2. 2016, a nelze tvrdit, že správnost úvah byla potvrzena rozsudkem soudu, když ten se k nim nevyjadřoval. Vypořádání námitek nebylo provedeno na str. 10 a násl. prvostupňového rozhodnutí ze dne 1. 3. 2019. Tyto námitky tak nebyly vypořádány (námitka nezákonnosti postupu při vyřízení námitek žalobce proti protokolu o kontrole, námitka, že linka nemá nestandardní rozměry, a že při posuzování zákonnosti šíře linky byly zneužity meze správního uvážení – pozn. soudu: soud tyto žalobní body ve svém dřívějším rozsudku označil jako žalobní bod první, čtvrtý a pátý). Nesouhlasí s tím, že vypořádání těchto námitek provedl až žalovaný v odůvodnění napadeného rozhodnutí.

[5] Ve třetím žalobním bodě namítá záměrné opomenutí navržených důkazů ke svému tvrzení, že se rozměry a podoba linky nijak nevymykaly běžným lesnickým standardům, důkaz fotodokumentací na jiných místech, mj. i na pozemcích státu, které inspekce odmítla, a které rovněž hodnotil žalovaný na str. 16 až 17 napadeného rozhodnutí. Diskreční pravomoc správního orgánu posoudit, které důkazy provede, není bezbřehá. V dané věci je žalobci kladeno za vinu, že nechal vytvořit linku nestandardních rozměrů, přičemž tato nestandardnost je odvozována z obecně formulovaných ustanovení lesního zákona bez přihlédnutí ke geomorfologickým či terénním podmínkám a věkové či druhové skladbě přilehlých porostů (linka je konkrétně vymezena v úvodní části žaloby, vychází z ní i napadené rozhodnutí, a jedná se o vytvoření multifunkční linky o šíři měřené od kmene ke kmeni 6 až 7,5 metru vytvořené v daných lesních porostech). Linka je v rozhodnutích obecně označována za nestandardní, nikoliv při přihlédnutí k geomorfologickým či terénním podmínkám a dané věkové či druhové skladbě. Pokud tedy správní orgány odmítly provést žalobcem navržené důkazy, že rozměry linky jsou běžným standardem, zasáhly tak rovněž do jeho práva na obhajobu.

[6] Ve čtvrtém žalobním bodě namítá porušení zásad správního řízení, kdy na základě závazného právního názoru z dřívějšího rozsudku a zrušujícího rozhodnutí žalovaného ze dne 19. 7. 2018, se inspekce zabývala řešením skutkové otázky, jakou konkrétní formou a v jakém rozsahu se žalobce podílel na realizaci těžby související se zřízením linky. Na základě výsledků místního šetření uskutečněného dne 3. 9. 2018 v protokolu inspekce popsala skutková zjištění. Poté inspekce dospěla k závěru, že dosud shromážděné podklady jsou dostačující a že skutkový stav byl zjištěn tak, že o něm nejsou důvodné pochybnosti. Zjištění skutečnosti popsané v protokolu podle názoru žalobce mohla vyústit pouze v zastavení řízení, poukazuje na to, že až následně inspekce doplnila dne 13. 11. 2018 dokazování o svědecké výpovědi (bývalého zaměstnance žalobce a osoby realizující pro něj těžební práce, včetně prací souvisejících se vznikem linky). Tohoto výsledku se žalobce neúčastnil, neboť měl legitimní očekávání, že podklady již byly shromážděny, jak bylo popsáno v protokolu ze dne 3. 9. 2018. Nesouhlasí s posouzením této své námitky v odůvodnění napadeného rozhodnutí na str. 24 a 25. Pokud bylo konstatováno, že v řízení již byly shromážděny dostatečné podklady pro vydání rozhodnutí v protokolu ze dne 3. 9. 2018, skutečně chybou v psaní, nemohla být tato chyba opravena cestou vysvětlující úvahy žalovaného, ale postupem podle ust. § 18 odst. 5 správního řádu, což se nestalo, a řízení bylo doplněno o výsledky svědků, čímž došlo k porušení zásady nestrannosti, procesní ekonomie a zákonného rámce pro uplatnění státní moci. Inspekce v řízení postupovala zásadně selektivně a důkazy, které byly ve prospěch žalobce, buď ignorovala a neprovedla, nebo je interpretovala zkresleně a jednostranně.

[7] V pátém žalobním bodě namítá rozpor skutkových zjištění s podklady rozhodnutí, poukazuje na výrok rozhodnutí (odlesnění linie v nesouvislé celkové délce cca 1990 m a šířce odlesněných pruhů v rozmezí od 6 m do 11 m), což nemá oporu ve zjištěních učiněných při kontrolách provedených v říjnu a listopadu 2014, jak jsou zachycena v dílčím protokolu ze dne 16. 1. 2015, a v závěrečném protokolu o kontrole dne 12. 3. 2015, a liší se od zjištění, uvedeném v

protokole ze dne 3. 9. 2018 (kde je uvedeno, že oborní plot je instalován cca 1 až 1,5 m od porostní stěny, dále cca 1 m od plotu je vyrovnaná a částečně zpevněná šíře linky 4 až 5 m široká použitelná pro lesní dopravu), tedy šíře linky zjištěná v roce 2018 kolísá mezi 6 až 7,5 metru. Nesouhlasí s vypořádáním této své odvolací námitky na str. 12 napadeného rozhodnutí, neboť ani skutečnost, že v roce 2018 byly údaje o šíři linky zjišťovány přibližně, není s to vysvětlit existenci rozdílu v šíři linky dosahující 150%, zvláště pokud jde o údaje zcela zásadní pro vymezení delikttní způsobilosti. Skutečnost, že zjištění v roce 2018 vypovídají pouze o současném stavu odlesněné linie a nejde o nová měření šíře linky, pak podle názoru žalobce osvědčuje, že na části odlesněné plochy, považované žalovaným v roce 2015 za součást linky, byl založen nový lesní porost, takže zalesněná část byla na šíři linky započítána nesprávně. Výroková část prvostupňového správního rozhodnutí v části uvádějící údaj o šíři linky až 11 metru je tak i nadále v rozporu se zjištěními o šíři linky uvedeným v protokole ze dne 3. 9. 2018, je mu tak vytýkáno vyvolání stavu, který v řízení nebyl zjištěn, resp. o jehož existenci jsou důvodné pochybnosti. Mělo se tak postupovat v souladu se zásadou *in dubio pro reo*, což se nestalo.

[8] V šestém žalobním bodě žalobce namítal uplynutí zákonné lhůty pro zahájení řízení. Poukázal na právní závěr z předchozího rozsudku v této věci, kdy mj. bylo vysloveno, že žalobce naplnil znaky skutkové podstaty správního deliktu „...výhradně tak, že zadal a nechal provést těžbu...“, v rozhodnutí inspekce ze dne 1. 3. 2019 byl skutek vymezen tak, že žalobce „...vyznačil, zadal, nechal provést, na místě řídil a následně i převzal provedenou těžbu dříví bez připomínek...“. Porušení povinností podle ust. § 4 písm. c) zákona o inspekci je tak podle názoru žalobce možné spatřovat pouze v těch jeho činnostech, které byly v napadeném rozhodnutí vymezeny nově, tedy že vyznačil, na místě řídil a následně i převzal provedenou těžbu dříví bez připomínek. Tyto činnosti byly realizovány více než čtyři roky před vydáním rozhodnutí inspekce ze dne 1. 3. 2019, což je po uplynutí lhůty podle ust. § 5 odst. 2 zákona o inspekci ve znění platném do 1. 7. 2017, a podle ust. § 112 odst. 2 věta druhá zákona č. 250/2016 Sb., o přestupcích (dále také jen „zákon o odpovědnosti za přestupky“), je nutné tuto odpovědnost posoudit podle dosavadních zákonů. Takové řízení pak bylo zahájeno až po vydání rozhodnutí žalovaného ze dne 19. 7. 2018, tedy více než 6 měsíců poté, co zákonná lhůta uplynula. Podle jeho názoru se žalovaný nezabýval namítaným uplynutím promlčecí doby.

[9] V sedmém žalobním bodě namítá nerespektování závazného právního názoru soudu, který spatřuje v tom, že soudem byla vyloučena delikttní povaha jednání spočívajícího v tom, že žalobce „vyznačil, zadal, nechal provést“. Tato část skutkové věty podle jeho názoru nemůže obstát, nesouhlasí pak se závěrem žalovaného na str. 23 a 24 napadeného rozhodnutí, neboť pokud soud uvedl, že odpovědnost za tento typ správního deliktu je v případě, kdy zadavatel činnost prováděnou jinou osobou „řídil, kontroloval a uděloval ke způsobu jejího provádění pokyny“, je zřejmé, že činnost spočívající v „zadání“ či „necháni provést“ nemůže být deliktem podle ust. § 4 písm. c) zákona o inspekci.

[10] V osmém žalobním bodě namítá nenaplnění skutkové podstaty deliktu, kdy je zapotřebí posoudit protiprávní jednání nebo opomenutí, vznik podmínek pro působení škodlivých biotických a abiotických činitelů mající za následek ohrožení nebo poškození životního prostředí v lesích, příčinnou souvislost a vlastní zavinění. V první části tohoto žalobního bodu namítá absenci přičitatelnosti jednání. Rozhodovací praxe inspekce, žalovaného a správních soudů považuje za osobu odpovědnou za spáchání správního deliktu tradičně toho, kdo jednání, které je příčinou delikttně relevantního následku, vlastním jménem a na vlastní odpovědnost provedl (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 7. 2011, čj. 1 As 86/2011-57), odpovědnost nebyla objektivní, a nemohla nastoupit ani v případě zavinění třetí osoby. Žalobce se nenacházel v postavení realizátora těžby, ale v postavení objednatele, a v tomto případě by bylo možné jeho delikttní odpovědnost dovozovat pouze v případě, že by zákon

upravoval institut účastenství na spáchání správního deliktu v podobě organizátorství, a pokud by současně stanovil, že účastenství je stejně postižitelné, jako vlastní vytvoření protiprávního stavu, což však žádný zákon nestanovil. Správní delikty v oblasti ochrany životního prostředí stavěly na požadavku jednoznačné identifikace přímého původce závadného stavu (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 9. 11. 2007, čj. 2 As 40/2007-60). Neexistenci zákonné úpravy spoluodpovědnosti nelze překlenout analogií k tíži pachatele (poukazuje na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 25. 2. 2015, čj. 1 As 236/2014-22). Poukázal na předchozí rozsudek v této věci a jeho argumentaci v odst. 98, a byť poukázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 25. 2. 2015, čj. 1 As 236/2014-22, zdůraznil potřebu vysoce zdrženlivého přístupu k vyvozování deliktů odpovědnosti osob, která se na vzniku protiprávního jednání podílela nikoliv jako realizátor, ale jako objednatel prací s odkazem na zásadu *nullum crimen sine lege*, *nulla poena sine lege* a zákaz analogie k tíži pachatele. Namítá, že tyto závěry žalovaný nerespektoval, odkazuje na str. 19 a 20 odůvodnění napadeného rozhodnutí a odkaz žalovaného na rozsudek Vrchního soudu v Praze ze dne 25. 1. 1999, sp. zn. 6 A 234/96 a rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 5. 3. 2008, sp. zn. 9 As 50/2008, a ze dne 27. 7. 2011, sp. zn. 1 As 86/2011. Tento výklad má za nepřipustně extenzivní, kdy podstatou jednání v žalovaném odkazovaných rozsudcích bylo směřování ke škodlivému následku, který by bez tohoto jednání nenastal, kdy parametry objednávky, resp. rozsah a povaha řídicí činnosti objednatele zhotovitelům vůbec neumožňovaly provést objednanou činnost zákonným způsobem. Podle názoru žalobce tomu tak v této věci nebylo, neboť žalovaný na str. 21 rozhodnutí sám potvrzuje, že v řízení nebylo prokázáno, že by žalobce předem vyznačil všechny stromy určené k těžbě a tím fakticky přiměl zhotovitele k realizaci linky v šíři, kterou inspekce a žalovaný považují za nestandardní a tudíž nezákonnou. Najevo vyšlo pouze to, že žalobce před zadáním těžby konkrétním zhotovitelům vyznačil střed linky, při vlastním zadání těžby popsal účely, pro který má být linka zřízena, při realizaci těžby kontroloval kvalitu a průběh prací a následně práce bez připomínek převzal. Všichni zhotovitelé měli možnost provést těžbu na vyznačené trase linky způsobem, tj. v šíři, která podle inspekce a žalovaného odpovídá standardu. Tuto možnost měli i z toho důvodu, že se jedná o lesnické profesionály, kteří byli seznámeni s dodržováním zákona. Pokud žalovaný odpovědnost žalobce spatřuje v tom, že žalobce k výsledné podobě a šíři linky neměl výhrady, neboť ji sám považoval za zákonnou, jde podle názoru žalobce o způsob interpretace a aplikace ust. § 4 písm. c) zákona o inspekci, který se nachází mimo zákonný půdorys. Znovu uvádí, že celá protiprávnost je založena na rozdílnosti odborného úsudku ohledně standardní šíře linky, není podle jeho názoru absence výhrad k výsledku činnosti třetí osoby při realizaci linky zaviněným vytvořením podmínek pro působení škodlivých činitelů. Uvádí, že zákon neumožňuje sankcionovat schvalování deliktního jednání, a z tohoto důvodu považuje odkazy žalovaného na shora uvedené správní rozsudky za nepřiléhavé.

[11] V devátém žalobním bodě namítá rozpor mezi skutkovými zjištěními žalovaného a vymezením skutku, konkrétně s hodnocením na str. 21 napadeného rozhodnutí, které korigovalo skutková zjištění inspekce a která nerozporuje, namítá však, že tato skutková zjištění neposkytují žádný výklad pro závěr, že žalobce těžební práce jednotlivých zhotovitelů na místě řídil. Pokud je naplnění skutkové podstaty inspekcí spatřováno v tom, že linka byla vytvořena v nestandardní šíři bez určení šíře, popisu účelu linky a provádění průběžné kontroly prací a jejich následném převzetí bez výhrad, nelze označit za řízení těžebních prací, neboť o šíři linky rozhodovali sami zhotovitelé se zohledněním zamýšleného účelu linky. Skutečnost, že žalobce šíři linky při převzetí akceptoval, nelze považovat za akt řízení a porovnává jej s tím, že investor stavby vytyčí místo, kde má stavba stát, a potom ponechá na stavební firmě, jak jí má provést, a později stavbu bez výhrad převezme, tak není osobou, která by řídila na místě průběh stavby.

[12] V desátém žalobním bodě žalobce uvedl, že podstatou sporu mezi žalobcem a kontrolními orgány pak je rozdílnost názoru na zákonnost zřízení linky v dotčených porostech

mladších 80 let právě v té šíři, která byla zvolena. V řízení bylo přitom dle žalobce zjištěno, že tato šíře kolísá od 6 do 10 metru měřených mezi jednotlivými kmeny v roce 2015, v roce 2018 tato šíře byla zjištěna mezi 6 až 7,5 metry. Závěry správních orgánů poukazující na šíři linky 6 – 11 metrů zmíněné v rozhodnutí inspekce z 1. 3. 2019 nemá oporu ve zjištěných (již dříve zmíněné protokoly). Šíři linky v rozmezí 6 až 10 metru však označují za „nestandardní“, když „standardu“ by podle obou kontrolních orgánů linka odpovídala pouze, měla-li by šíři 4 až 5 metru. Podle žalobce neobstojí závěr, že by provedení těžby lesních porostů mladších 80 let v šíři linky, tedy v rozmezí 6 – 10 metru, bylo skutečně nestandardní. Žalobce uvedl, že ke zřízení linky došlo ze čtyř důvodů, které měly být splněny současně (vytvořit zřetelnou, trvalou a souvislou rozčleňovací linii mezi lesními porosty pro odlišení budoucích jednotek prostorového rozdělení lesa v oblasti se značným množstvím přestárlých porostů v mýtním věku, zřídit strategickou lesní vývozní linku efektivně zpřístupňující lesní porosty, zřídit hlavní pěší turistickou trasu a umožnit umístění a budoucí údržbu oplocení honitby). Linku je z hlediska lesního zákona (zákon č. 286/1995 Sb., ve znění pozdějších předpisů – dále označován pouze jako „lesní zákon“), nutno hodnotit především jako průsek, resp. lesní cestu. Lesní zákon ani jiný právní předpis přitom standardní parametry šíře multifunkčních průseků a lesních cest nijak neupravují. Z § 3 odst. 1 písm. a) lesního zákona ve spojení s § 1 odst. 1 písm. b) vyhlášky č. 84/1996 Sb., o lesním hospodářském plánování, je podle žalobce zřejmé, že zákonodárce výslovně a bez dalšího předpokládá existenci průseků a lesních cest o šíři přesahující 4 metru s tím, že tyto plochy neztrácí charakter „lesních pozemků“ dle § 3 odst. 1 písm. a) lesního zákona a jsou považovány za tzv. bezlesí. Stav, jehož existenci právní předpis výslovně předvídá, aniž by jej považoval za protiprávní, nemůže být podle žalobce považován za nestandardní již z tohoto důvodu. Zda šíře linky odpovídá, či neodpovídá odbornému standardu, je pak podle žalobce nutno poměřovat též s ohledem na konkrétní okolnosti případu. Jestliže žalobce od samého počátku vycházel z předpokladu, že linka bude mít multifunkční charakter a bude využívána nejen jako rozčleňovací prvek, ale rovněž jako strategická vývozní linka a hlavní trasa pro pěší turisty a současně jako prostor k umístění stavby oplocení obory, bylo šíři linky nutno volit tak, aby všechny zmíněné cíle mohly být naplněny současně, tzn. aby na lince vedle sebe mohly být umístěny jak vývozní linka s parametry odpovídajícími žalobcem používanému způsobu hospodaření v lese (tedy o šíři 4 – 5 metru), tak i oplocení obory, to vše plnící funkci prostorového rozčleňovacího prvku. Při odvození celkové šíře linky tak bylo nutno k běžné šíři vývozní linky připočítat ještě šíři plochy, kterou zaujímá stavba plotu. Ta činí podle žalobce 1 – 2 metru od porostní stěny (oplocení nelze umístit bezprostředně ke stojícím stromům) a 1,5 – 2 metru od okraje vývozní linky (s ohledem na možnost poškození oplocení pohybem mechanizace), tedy úhrnem 2,5 – 4 metru. Výsledný součet pak podle žalobce odpovídá rozmezí zjištěnému při následných místních šetřeních. Podle žalobce proto neplatí úvaha vyjadřovaná v rozhodnutích správních orgánů, že šíře linky měla být volena v rozmezí 4 – 5 metru, neboť v takovém případě by dva zamýšlené cíle nebylo lze současně splnit. Při hodnocení, zda šíře linky odpovídá standardu, či nikoliv, je podle žalobce nezbytné vzít v úvahu i zkušenosti z realizace vývozních linek v minulých obdobích, na které žalobce setrvale upozorňoval. Též tyto zkušenosti podle žalobce osvědčují, že volba šíře linky na 6 – 10 metru odpovídala místním poměrům a byla tedy učiněna v souladu s odbornou lesnickou praxí, což opět vylučuje závěr o jejím „nestandardním“ charakteru. Žalobce byl přesvědčen, že za popsanych okolností byla realizace linky v rozmezí 6 – 10 metru projevem snahy minimalizovat negativní účinky na lesní ekosystém při současném zachování funkcí linky. Žalobce namítl, že totožné skutkové tvrzení žalobce uplatněné v průběhu řízení bylo správními orgány zcela ignorováno, ačkoliv k ověření jeho správnosti navrhoval žalobce i důkazy v podobě fotodokumentace.

[13] Žalobce zdůraznil, že šíři linky nelze označit za nestandardní i s ohledem na to, že se správní orgán prvního stupně na podporu svého závěru dovolává technické normy ČSN 73 6108 Lesní dopravní síť, 1996 a v návaznosti na ni linku charakterizuje jako lesní cestu 3. třídy, z

níž však dle žalobce vyplývá, že šíře lesních cest 3. třídy je omezena stanovením její minimální hodnoty, nikoliv hodnoty maximální. Ve vztahu k těžbě v dotčených porostech mladších 80 let v nestandardní šíři je žalobci vytýkáno, že provedením těžby došlo k otevření porostních stěn těžných porostů, což mělo samo o sobě mít za následek vznik podmínek pro působení škodlivých biotických a abiotických činitelů, s čímž nesouhlasí, neboť naopak lesní zákon takový postup výslovně presumuje, když v ust. § 31 odst. 5 povoluje přiřazování holých sečí k tzv. zajištěným porostům zcela bez ohledu na jejich věk. V lesnické praxi je takový postup běžný, aniž by vůči němu inspekce uplatnila nějaké výhrady. Dále uvedl, že šíře holé seče, která může být k porostům mladších 80 let přiřazena, je v ust. § 31 odst. 2 lesního zákona omezena na dvojnásobek výše těžného porostu, což v podmínkách České republiky odpovídá šíři 50 až 70 metrů, na exponovaných místech pak až 25 – 35 metru. Zákonodárce v ustanoveních lesního zákona výslovně umožňuje a předpokládá, že přímo v sousedství porostů mladších 80 let mohou být vytvářeny plochy holin o šíři až 70 metru, na exponovaných stanovištích až 35 metru, není tak žádného důvodu, pro který by vytvoření linky o šíři 6 – 7,5 metru, resp. 6 – 10 metru, mělo být samo o sobě považováno za ohrožení životního prostředí v lesích. Žalovaný tuto argumentaci na případ žalobce odmítl vztáhnout s odůvodněním, že na ploše holých sečí následně vznikne lesní porost, s čímž se na ploše linky nepočítá, což nepovažuje za přiléhavé, neboť škodlivé následky, které žalovaný popisuje (snížení stability porostů, korní spála, nástup buřeně) nastávají nejintenzivněji právě v prvních letech po otevření porostních stěn.

[14] Žalobce dále uvedl, že při hodnocení šíře linky z hlediska jejího standardu je nezbytné vzít v úvahu i zkušenosti z realizace vývozních linek v minulých obdobích, jak na to žalobce upozorňoval, kdy tato šíře odpovídá místním poměrům a byla učiněna s odbornou lesnickou praxí. Ve svých podáních dokládal žalobce, že rozčleňovací průseky, jakož i lesní cesty o šíři 6 až 10 metrů měřené mezi kmeny jsou při hospodaření v lesích běžně užívány, aniž by takové počínání bylo považováno za nezákonné nebo ohrožující životní prostředí v lesích. Znovu opakuje, že nebylo prokázáno, že by šíře linky byla nestandardní, s ohledem na její funkce ji považuje za přiměřenou a minimální možnou.

[15] V jedenáctém žalobním bodě nesouhlasí se závěrem o porušení ust. § 34 odst. 2 lesního zákona. Lesní zákon předpokládá, že přibližovací linky a lesní dopravní síť bude vlastníkem lesa budována a udržována, což plyne ze zabezpečení funkcí lesa podle ust. § 11 odst. 2 lesního zákona; zřizování a údržba těchto linek je tak vždycky negativně spojena se zásahem do lesního ekosystému, což uvádí v odůvodnění prvostupňového rozhodnutí i inspekce. Zde popsané škodlivé následky vznikají při zřízení jakékoliv vyklizovací linky bez ohledu na její šíři a při zřízení lesních cest je nelze zcela vyloučit, jejich výskyt však nelze považovat za porušení lesního zákona. To, co z hlediska ust. § 32 odst. 4 lesního zákona je stav dovolený nebo nedovolený, je řešení otázky, zda zásah do stability lesních porostů, nebezpečí eroze nebo poškození půdy a vodního režimu, jsou přiměřené či nikoliv. Při zjišťování této přiměřenosti pak je nutné vyjít ze zjištění, zda zásah odpovídá parametrům stanoveným právními předpisy, pokud ty jsou stanoveny. V tomto případě nebylo podle názoru žalobce prokázáno, že by šíře linky byla nepřiměřená, podle jeho názoru nebylo ani prokázáno, že by vybočila z odborných standardů. Dále nebylo zjištěno, že by zřízení linky mělo mít negativní dopad, jehož rozsah by byl vyšší při jejím zřízení. Žalobce uvádí, že provedení těžby lesních porostů do 80 let věku na ploše linky nemělo za následek ani zvýšené nebezpečí eroze nebo nepřiměřené poškození půdy a vodního režimu. Při místních šetřeních inspekce provedených dne 16. 1. 2015 a 12. 3. 2015 nebylo zjištěno poškození stromů ani půdního krytu. Proto podle jeho názoru není prostor pro názor, že šíře linky byla nepřiměřená. Při místním šetření dne 3. 9. 2018 bylo zjištěno, že povrch linky není erozí nijak poškozen, ale vyskytuje se na něm zmlazení. Namítá tak, že závěr inspekce a žalovaného je v rozporu se zjištěními a dokazováním. Dále poukázal, že v souladu s územním rozhodnutím ze dne 15. 9. 2015 byla na trase linky realizována protierozní opatření. Nesouhlasí

dále s tím, že provedením těžby došlo k porušení ust. § 34 odst. 2 lesního zákona proto, že byly vytvořeny podmínky pro šíření buřeně, která má pro životní prostředí především pozitivní účinky, za škodlivý činitel ji lze považovat pouze v případě jejího výskytu v nezajištěných lesních porostech, jejichž růst a vývoj brzdí a zpomaluje průběh obnovy, jakmile však porosty dosáhnou stavu zajištěnosti, nelze již buřen takto označit. V řízení nebylo zjištěno, že by některý z lesních porostů do 80 let věku byl ve stadiu nezajištěnosti. Pomístní výskyt jednotlivých vývrátů, ohnutých stromů a souší druhotně napadených podkorním hmyzem ve vrcholkových partiích při kontrole konané 19. 8. 2015 a 18. 11. 2015 nelze klást do příčinné souvislosti s provedením těžby neboť tato situace se vyskytovala i na ostatních porostech; situace nastala vlivem bořivých větrů ve spojení s nezvykle silným semenným rokem a extrémním suchem. Ani narušení porostních stěn abiotickými činiteli nebylo způsobeno realizací linky, ale buď přiřazením ploch obnovních těžeb přestárých porostů podle schváleného lesního hospodářského plánu k porostním stěnám sousedních porostů, nebo v jednom případě působením větru zevnitř porostu. Rozsah zjištěných pomístních poškození porostů tak podle názoru žalobce nebyl odlišný od poškození vzniklého v jiných porostech, kde těžba linka v nestandardní šíři provedena nebyla.

[16] Ve dvanáctém žalobním bodě nesouhlasí s posouzením jednání podle ust. § 31 odst. 1 lesního zákona, neboť podle jeho názoru za situace, kdy zřizování rozčleňovacích prvků a vyklizovacích linek není podle lesního zákona zakázáno. Znovu namítá, že šíře linky podle jeho názoru není 6 až 11 metru, ale 6 až 7,5 metru, a provádění zásahů, které mají na lesní porosty neutrální dopad, pak není zakázáno; porušení žádných obecných nebo konkrétních podmínek podle jeho názoru nebylo prokázáno. Zakázáno není ani provádění těžby v porostech mladších 80 let, nesmí však jít o těžbu mýtní úmyslnou, namítá, že nebylo prokázáno, že by těžba, kterou objednal, tento charakter měla. Podle jeho názoru se jednalo o těžbu předmýtní úmyslnou podle ust. § 2 písm. l) lesního zákona, když překročení kritérií této těžby nebylo prokázáno. Snížení zakmenění pod sedm desetin nebylo inspekci vůbec tvrzeno, a proto k němu podle názoru žalobce nedošlo (odkazuje na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 8. 2015, čj. 2 As 43/2015-51), stejně jako maximální celkové výše těžeb. Žalobce uvádí, že provedením těžby byly vytvořeny předpoklady pro zvýšení stability porostu, a linka přebrala kladné atributy zpevňovacích pěstebních prvků – odluk, rozluk, závor, neboť v důsledku světlostního přírůstu i přirozeného zmlazení v okrajích porostů dojde ke stabilizaci porostních stěn vytvořením hlubšího zavětvení a posílením kořenového systému okrajových stromů.

[17] Ve třináctém žalobním bodě uvádí, že nesouhlasí s tím, že bylo porušeno ust. § 11 odst. 1, 2 lesního zákona, namítá nepřezkoumatelnost rozhodnutí v tomto směru (hodnocení na str. 17 napadeného rozhodnutí). Uvádí, že inspekce ani žalovaný nevzaly v úvahu, že zřízení linky bylo podrobeno úřednímu schválení (poukazuje na již zmíněné územní rozhodnutí a další územní rozhodnutí ze dne 15. 9. 2015), k oběma byla vydána souhlasná stanoviska státní správy lesů a orgánu ochrany přírody. Tato rozhodnutí podle názoru žalobce osvědčují, že zřízení multifunkční linky a těžba provedená s tím není v rozporu s veřejnými zájmy chráněnými lesním zákonem. Za nerozhodné považuje, že k vydání těchto rozhodnutí došlo až po provedení těžby, odkazuje na ochranu dobré víry a rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 25. 5. 2016, čj. 4 As 44/2016-41; naopak nepovažuje přílehlavý odkaz na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 25. 7. 2013, čj. 4 As 135/2013-66, neboť se týká deliktu podle ust. § 4 písm. a) zákona o inspekci.

[18] Ve čtrnáctém žalobním bodě namítá absenci ohrožení životního prostředí, odkazuje na usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 17. 7. 2008, čj. 1 As 15/2007-141. Znovu opakuje již zmíněné ohledně zjištění inspekce a konstatace závěrů, podle jeho názoru žádný škodlivý následek z nich není patrný, namítá že to ignoroval žalovaný na str. 18 napadeného rozhodnutí. V této souvislosti znovu opakuje svůj názor, že porušení ust. § 4 písm. c) zákona o inspekci může být naplněno pouze tehdy, pokud je měřitelné, v případě obecně

formulovaných ustanoveních takový postup podle jeho názoru možný není, jinak by se jednalo o spekulace a přezkum závěrů by byl vyloučen. Znovu opakuje, že „nestandardní“ jednání nemůže být podmínkou pro vznik deliktů odpovědnosti, a uvádí, že byl sankcionován za postup, který by inspekce nepoužila, který však není delikt.

[19] V patnáctém žalobním bodě namítá nedostatek zavinění na jeho straně, jak bylo uloženo předchozím soudním rozsudkem v této věci. Namítá, že inspekce v prvostupňovém správním rozhodnutí vyhodnotila tuto skutečnost dvěma neslučitelnými způsoby, když na str. 18 prezentuje závěr, že delikt byl spáchán úmyslně, v další části (str. 19) však uvádí, že jej hodnotí jako nevědomou nedbalost. Namítá, že nevědomou nedbalost lze brát v úvahu pouze tam, kde adresát právní normy ji může předvídat, pokud je založen na překvapivých úvahách, nemůže se o ni jednat.

[20] V šestnáctém žalobním bodě namítá, že v rozhodnutí chybějí úvahy o možnosti mírnějšího trestu, kdy úvahy v prvostupňovém rozhodnutí mohou být hodnoceny pouze ve vztahu k vymezení znaků deliktu, chybí však vymezení trestu, který pachatelé hrozí (konkrétně uvádí napomenutí nebo upuštění od potrestání). V odůvodnění napadeného rozhodnutí nesouhlasí s vyhodnocením této odvolací námitky na str. 26, když okolnost vyplývající z ust. § 1 lesního zákona nevylučuje možnost použití sankce napomenutí nebo upuštění od potrestání, nikoliv stíhání výhradně pokutou.

[21] V sedmnáctém žalobním bodě namítá zneužití mezí správního uvážení, které spatřuje v již několikrát namítaném použití „nestandardního“ postupu.

[22] Ve vztahu k navrhané moderaci trestu žalobce uvedl velice obecně, že pokuta ve výši 4 % zákonné sazby překračuje společenskou nebezpečnost provedené těžby a je zjevně nepřiměřená rozsahu a intenzitě, která měla narušit veřejný zájem. Uvádí, že závěr o deliktů odpovědnosti žalobce je založen na správním uvážení.

[23] Žalovaný s podanou žalobou nesouhlasil a navrhoval ji zamítnout jako nedůvodnou, když obsahově odkazoval na odůvodnění napadeného rozhodnutí, když většina žalobních bodů se kryje s odvolacími námitkami. Pokud soud v předchozím rozsudku určitou námitku nevypořádal, nebylo namístě, aby ta byla znovu posouzena v dalším správním rozhodnutí (konkrétně námitky proti protokolu, tvrzená nestandardnost šíře linie). Důvody pro zamítnutí provedení dalšího dokazování jsou dostatečně popsány v odůvodnění. O provedení výsledků svědků byl žalobce předem vyrozuměn, použitý pojem „chyba v psaní“ v odůvodnění napadeného rozhodnutí nepovažuje za přílehlavý, nicméně ze strany inspekce se nejednalo o nezákonný postup při formulaci protokolu a dalšího dokazování. Za nesprávná a zavádějící považuje žalobní body týkající se šíře linie, skutková zjištění ze dne 3. 9. 2018 nejsou pro řešenou věc rozhodná, vzdálenost oborního plotu od porostní stěny a okraje zpevněné části linie jsou pouze přibližné, zásadní pro řešenou věc je stav a šíře linie zjištěné v roce 2015. S ohledem na charakter lze změny výchozího stavu v průběhu řízení zohlednit, inspekce ke zjištěním učiněným v roce 2018 přihlédla při stanovení výše sankce, kterou snížila. Žalobce je za přestupek odpovědný, neboť již samotná kritéria objednávky ke škodlivému následku směřovaly, trasa linie byla žalobcem vyznačena před zadáním těžby, zhotovitelé byli ze strany žalobce před vlastním provedením těžby seznámeni s účelem zřízení linky, žalobce se nijak netajil s tím, že nejde o běžnou přibližovací linku, ale že zde hodlá umístit oborní plot, to sám prezentoval ve svém odvolání ze dne 8. 6. 2015. Skutečnost, že zaměstnanci žalobce těžební práce zhotovitele na místě těžby řídili, vyplývá z podkladů pro rozhodnutí (hajný lesního úseku a zástupce ředitele žalobce upřesňovali trasu linie i těžby před vlastní realizací, hajný těžbu a úpravu trasy řídil). Z ust. § 34 odst. 2 lesního zákona nevyplývá, že by mělo dojít k současnému naplnění zde uvedených

negativních důsledků, k porušení může dojít již za situace, kdy zřízením linie byla ohrožena stabilita lesních porostů. Absence poškození půdního krytu byla inspekci v protokole ze dne 12. 3. 2015 zmiňována v rámci popisu okolí v souvislosti s využitím mechanizace pro urovnání povrchu linie, není pochyb, že pokud byly z částí linie odstraňovány s pomocí mechanizace pařezy a většina plochy byla urovnávána do roviny, muselo k narušení půdního krytu na ploše linie dojít, inspekce v protokolu ze dne 3. 9. 2018 pouze zaznamenala, že v exponovaných místech linie v místech přechodů přes drobné vodoteče jsou v rámci protierozních opatření instalovány svodnice a propustky. Nebyl posuzován negativní vliv na lesní porosty, ale na možnost nástupu přirozené obnovy na porostních světlinách. Upozorňuje, že inspekce i žalovaný uváděli, že pro potřeby hospodaření v lese naprosto dostačuje lesní cesta o šíři do 4 metrů, nikoliv 4 – 5 metrů, a vznik škodlivých následků byl spatřován nikoliv pouze v této šíři. Není podstatné rozlišovat druhu těžby provedené na linii. Účelem zřízení linie nebylo rozčlenění porostů. Žalobce nemohl být v dobré víře, že mu pro stavbu oborního plotu bude vydán souhlas všemi dotčenými orgány, rozhodnutí městského úřadu ze dne 4. 3. 2015 ani ze dne 15. 9. 2015 neřešila šíři vytvořené linie. Žalovaný k výši uložené sankce odkazuje na odůvodnění rozhodnutí a nesouhlasí s případnou soudní moderací, kdy jí nepovažuje za nepřiměřenou.

[24] Ve vztahu k uplatněným žalobním bodům je v odůvodnění rozhodnutí uvedeno k prvnímu žalobnímu bodu, že oznámení o zahájení řízení musí podle ust. § 78 odst. 3 zákona o odpovědnosti za přestupky obsahovat popis skutku, o kterém má být v řízení rozhodováno a jeho předběžnou kvalifikaci. Správní orgán nemůže na počátku správního řízení mít vždy natolik ucelený obraz o řešení věci, aby mohl popis skutku přesně formulovat. V oznámení ze dne 9. 4. 2015 inspekce označila za deliktní jednání vedoucí k ohrožení životního prostředí v lesích nezákonnou těžbu dřeva na odlesněné linii a za osobu odpovědnou za její provedení označila žalobce, skutková podstata zůstala po celou dobu řízení v podstatě stejná (vypadlo pouze slovo „vlastním zaviněním“), upravil se pouze popis jednání žalobce, které inspekce nejprve vymezila jako „zadala a nechala provést těžbu“, později ve světle závěrů z předchozího rozsudku a po provedeném dokazování v pokračujícím řízení zpřesnila na „vymezila, zadala, nechala provést, na místě řídila a následně převzala provedenou těžbu bez připomínek“ (pozn. soudu – žalovaný pro označení žalobce používá ve svém odůvodnění přípustné obecné označení „společnost“, proto je tomuto slovesnému rodu uzpůsobeno i odůvodnění rozhodnutí, které soud ponechává u citací v původním rodě). Již od počátku řízení muselo být zřejmé, jaké jednání je žalobci kladeno za vinu, tedy nikoliv fyzické provedení těžby, ale činnosti spojené s jejím zadáním (objednáním) a přenecháním jejího provedení externími dodavateli. Existuje tak soulad mezi vymezením deliktního jednání, neboť vyznačení těžby bezprostředně souviselo s jejím zadáním a s přenecháním jejího provedení souviselo řízení průběhu prací na místě i následné převzetí provedené těžby zadavatelem. V případě dílčích činností „vymezila, na místě řídila a následně převzala provedenou těžbu bez připomínek“ se nejedná o nové skutky, ale o zpřesnění postupu žalobce při zadání a přenechání těžby. Nebylo tak nutné oznamovat nové vymezení skutku, když k námitce, že tímto postupem bylo žalobci upřeno právo na obhajobu je uvedeno, že ji považuje žalovaný za nerelevantní, neboť jestliže byl též zástupce žalobce zplnomocněn k podání žaloby v předchozím soudním řízení a k vyhotovení odvolání proti novému prvostupňovému správnímu rozhodnutí, a zároveň přítomen ústnímu jednání a venkovnímu ohledání dne 3. 9. 2018 jako odborný poradce společnosti, žalovaný předpokládá, že musel být s řešenou věcí dobře seznámen.

[25] Ke druhému žalobnímu bodu je uvedeno, že žalobce ve vyjádřeních ze dne 14. 9. 2018 a 28. 11. 2018 pouze obecně uvedl, že setrvává na svých skutkových tvrzeních a právních závěrech v předchozích podáních. Je uvedeno, že inspekci nepřísluší se vyjadřovat k námitkám, které žalobce uplatnil v řízení o žalobě před soudem a zohledňovat je v novém rozhodnutí. Zákonností postupu při vyřízení námitek proti protokolu o kontrole se inspekce zabývala v úvahu

odůvodnění a úvahy či závěry týkající se šíře odlesněné linie dostatečně rozvedla na str. 10 a násl. prvostupňového rozhodnutí, těmito skutečnostmi se pak podrobně zabývala v rozhodnutí ze dne 8. 2. 2016 a správnost těchto úvah potvrdil žalovaný v rozhodnutí ze dne 6. 5. 2016.

[26] Ke třetímu žalobnímu bodu je poukázáno na ust. § 52 správního řádu, a že inspekce v rozhodnutí uvedl, že s navrženým důkazním materiálem se odmítla zabývat z důvodu, že z předložených snímků lesních průseků není zřejmé, v jakém konkrétním místě se nacházejí, jakým způsobem a v jakém věkovém stadiu lesních porostů v minulosti vznikly. Důkazní materiál obsahuje fotografie rozčleňovacích průseků nacházejících se údajně na majetku v lokalitách Vystrkov (šíře 8 – 9 metrů), Moučkova alej (šíře 10 metrů, katastrální území Nevězice), na Vysočině v lokalitě Stražiště (šíře 10 – 12 metrů), a jednu blíže nespecifikovanou fotografii 15 metrů široké holé obnovní seče, další důkazní materiál (4 snímky) žalobce předložil ve vyjádření podaném dne 18. 9. 2018, dva snímky údajně multifunkčních linek mají podle sdělení žalobce pocházet z jiných blíže neurčených míst a dva snímky z oboru Fláje v majetku státu. K navrženým důkazům by bylo nutné přihlídnout pouze v případě, pokud by jejich provedení přispělo k řádnému zjištění skutkového stavu, v tomto případě však nejde o srovnatelné případy, neboť nelze porovnávat lesní průseky nebo lesní cesty zřízené v geomorfologicky odlišných podmínkách, ani v lišících se terénních podmínkách či ve věkově a druhově odlišných porostech. Z předloženého materiálu lze usuzovat, že na majetku existují lesní cesty nebo lesní průseky obdobných parametrů, avšak na základě této skutečnosti nelze učinit žádný odpovídající závěr.

[27] Ke čtvrtému žalobnímu bodu je uvedeno, že v závěru protokolu ze dne 3. 9. 2018 nejprve inspekce prohlásila dosud shromážděné podklady za dostačující k vydání rozhodnutí ve věci a upozornila žalobce na možnost uplatnit ve lhůtě 15 dnů právo vyjádřit se k podkladům rozhodnutí ve smyslu ust. § 36 odst. 3 správního řádu. Poté inspekce pokračovala v řízení výsledkem svědků, čímž mohl být žalobce uveden v omyl, že inspekce na základě ústního jednání a místního šetření dospěla k závěru, že další dokazování nebude probíhat a lze očekávat rozhodnutí ve věci. Ze strany inspekce se jednalo o chybu v psaní, neboť běžným postupem je stanovit lhůtu k seznámení se s poklady pro rozhodnutí usnesením, nikoliv pouhým upozorněním v závěru protokolu. Žalobci však tímto postupem nemohla vzniknout újma, neboť inspekce po něm nepožadovala poskytnutí dalších podkladů, žalobce byl o průběhu dalšího dokazování ze strany inspekce včas a dostatečně informován a kopie veškerých nově pořízených podkladů mu byly zaslány do datové schránky.

[28] K pátému žalobnímu bodu je uvedeno, že inspekcí uváděná šíře linie v závěrečném protokolu o kontrole ze dne 12. 3. 2015 byla s ohledem na závěry rozhodnutí odvolacího orgánu ze dne 8. 6. 2015 upřesněna v rámci venkovního ohledání dne 18. 11. 2015, ke změně maximální šíře odlesněné linie z předchozích 11 metrů na 10 metrů došlo pouze v části linie o délce 150 metrů, nacházející se v porostních skupinách 284A4a a 284B4, tato změna je zaznamenána v protokolu ze dne 1. 12. 2015, venkovnímu ohledání byl přítomen ředitel a zástupce ředitele žalobce, žádné výhrady k upřesněné šíři odlesněné linie neměli a neuplatnili je ani v odvolání proti prvostupňovému rozhodnutí ze dne 8. 2. 2016. Zjištění, týkající se šíře linie při venkovním šetření dne 3. 9. 2018 již na řešenou věc nedopadají, uváděné rozměry v protokolu jsou pouze orientační a vypovídají o současném stavu odlesněné linie, nejde tak o nové měření šíře linie.

[29] K šestému žalobnímu bodu je nutné odkázat na obecnější odůvodnění při posouzení této odvolací námitky na str. 22 – 24 napadeného rozhodnutí, je poukázáno na vymezení předmětu řízení, které nebylo nutné měnit ani znovu oznamovat zahájení řízení (vypořádání této námitky úzce souvisí s odůvodněním, které soud uváděl k prvému a druhému žalobnímu bodu).

[30] K žalobním bodům sedmému, osmému a devátému je nutné poukázat rovněž na tu část odůvodnění, kde je uvedeno, že městský soud ve svém rozsudku konstatoval, že příslušné jednání nemůže bez dalšího znaky správního deliktu naplnit, přitom uvedl, že z jím označené rozhodovací praxe vyplývá, že způsobilými k založení odpovědnosti zadavatele za tento typ správního deliktu jsou případy, kdy zadavatel vytýkanou činnost prováděnou jinou osobou řídil, kontroloval a uděloval ke způsobu jejího provádění pokyny, a požadoval, že pokud bude mít toto jednání přímé jednání žalobce jako zadavatele dostatečnou skutkovou oporu ve správním spisu, bylo to označeno v rámci popisu skutku. Slovní spojení „zadala a nechala provést“ z popisovaného skutku nemůže být vyloučeno, neboť tato část jednání popisuje postavení žalobce jako zadavatele těžby, žalovaný nemá pochyby o rozsahu jednání, které lze žalobci přičítat. Žalobce vyznačil trasu linie, následně práce za účelem odlesnění zadal jednotlivým externím subjektům, průběh prací a jejich kvalitu kontroloval, od zhotovitelů práce v jimi provedeném rozsahu bez výhrad převzal, neboť ve výsledném díle neshledal žádné nedostatky. Ohledně namítaného porušení ust. § 2 odst. 4 správního řádu je uvedeno, že z rozsudku soudu nevyplývá, že by městský soud dovozoval vznik deliktů odpovědností objednatelů pouze společně s realizátorem, tzv. že by nepřipouštěl situaci, kdy deliktů odpovědnost ve vztahu k protiprávnímu výsledku společného jednání ponese výlučně objednatel. Případy, kdy městský soud odkazuje na judikaturu, spočívaly buďto v porušení jiných právních předpisů nebo se jednalo o skutkově odlišné případy. Pokud městský soud vyzdvihl závěr o možné deliktů odpovědnosti zadavatele v případě, kdy jeho zaměstnanci na místě samém práce řídili či zadávali pokyny při provádění prací prováděných realizátorem, pak byl další postup inspekce předvídatelný.

[31] K desátému až třináctému žalobnímu bodu lze poukázat na část odůvodnění, kde je hodnocena šíře linie a vztah zjištěného jednání k lesnímu zákonu, kdy se žalovaný ztotožnil s inspekcí, kdy tato šíře je nepřiměřená pro naplnění účelů deklarovaných v ust. § 2 písm. d) lesního zákona. Přestože lesní zákon ani jiný právní předpis standardní parametry šíře multifunkčních průseků a lesních cest neupravuje, nelze činit závěry, že by zákonodárce tímto existenci průseků a lesních cest o šíři přesahující 4 metry výslovně a bez dalšího předpokládal. Lesní dopravní síť musí být s ohledem na možná rizika vzniku ohrožení stability lesních porostů, zvýšení nebezpečí eroze či nepřiměřeného poškozování půdy navrhována a realizována tak, aby zaručovala optimální zpřístupnění lesa při minimálním rozsahu výstavby. Šíře odlesněného pruhu má být proto omezena jen na splnění nezbytných technických požadavků pro návrh trasy. Pro potřeby hospodaření v lese je naprosto dostačující lesní cesta o šíři do 4 metrů, nakonec i lesní zákon zařazuje mezi lesní pozemky podle ust. § 3 odst. 1 písm. a) nezpevněné lesní cesty pouze do šíře 4 metrů. Ohledně námítky použití normy ČSN 1996, která stanoví pouze minimální šíři lesní cesty, je poukázáno na to, že tato norma stanoví pro projektování řadu požadavků, kdy jedním z nich je minimalizace záboru funkční plochy. Mělo by tak být věcí každého vlastníka lesa, aby zásah do lesních porostů minimalizoval. Žalovaný nepovažoval postup žalobce v realizaci linie při horní hraně strmých svahů podél vodního díla Orlík a Hrejkovického potoka za uvážlivý, a to zejména v současné době, kdy jsou lesní porosty vystaveny významným teplotním a srážkovým extrémům. Není pochyb, že se při hospodaření v lesích nelze možnosti vzniku škodlivých následků zcela vyhnout, lesní zákon určitou míru dotčení lesa toleruje. V případě tohoto správního deliktu zákon za následek jednání výslovně považuje „ohrožení nebo poškození“ konkrétního předmětu útoku, již z povahy věci je tak zřejmé, že přímý důkaz (účinek) následku nelze v případě ohrožení předmětu útoku opatřit. Ohledně porušení ust. § 31 odst. 1 lesního zákona je uvedeno, že žalobce tuto těžbu na ploše linie v dotčených porostních skupinách uvedl v lesní hospodářské evidenci jako těžbu předemýšlnou. Žalovaný nepovažoval hodnocení druhu těžby podle lesního zákona rozlišovat ani posuzovat její zákonnost ve vztahu k ust. § 31 odst. 4 a § 24 odst. 2 lesního zákona. Zřízení linie není opatřením směřujícím ke zlepšení stavu a odolnosti lesního porostu, ani základním rozčleněním lesa ve smyslu ust. § 2 písm. k) lesního zákona, neboť její šíře ani

umístění v dotčených porostech tomuto účelu neodpovídá. Část šíře linie byla navíc využita k umístění oborního oplocení, což je prvek související s myslivostí, nikoliv hospodařením v lese. Ohledně další námitky možného otevření porostních stěn je uvedeno, že to na tuto věc nedopadá, neboť vytykána linie vznikla těžbou uvnitř lesních porostů či odtěžením jejich porostních okrajů, nikoliv přiřazením těžby k porostním okrajům řešených lesních porostů; obdobně nelze tak aplikovat námitky týkající se zákonných omezení při obnově porostů podle ust. § 31 odst. 2 lesního zákona, neboť jde o postupy při mýcení dospělých porostů. Ohledně vztahu k lesnímu zákonu je uvedeno, že inspekce za rozporné vyhodnotila vytvoření linie v lesních porostech ve věku do 80 let, kdy šíře této linie směřovala ke změně oborního plotu, a nikoliv pouze k rozčleňovací hospodářské linii budoucího rozdělení lesa či strategické vývozní a přibližovací linky, v takovém rozsahu to však ani k tomuto účelu nebylo v tomto rozsahu třeba. Jedná se mj. o ohrožovací delikt, kdy některé následky mohou nastat v budoucnu, a nemusely tak být patrné při provedených místních šetřeních.

[32] Ke čtrnáctému žalobnímu bodu soud částečně odkazuje na shora uvedené závěry, které s ním souvisejí a které byly hodnoceny ve vztahu k namítaným okolnostem.

[33] Totéž lze uvést k patnáctému žalobnímu bodu, kdy v odůvodnění žalovaný dospěl k závěru, že inspekce ve výroku uvedla jako formu zavinění nedbalost, kterou v odůvodnění specifikovala jako nedbalost nevědomou, neboť z vyjádření žalobce vyplynulo, že ten životní prostředí v lesích ohrozit nebo narušit nechtěl a pravděpodobně nevěděl, že by k takovému jednání mohlo dojít. Ohledně textu na str. 19 prvostupňového rozhodnutí je uvedeno, že nebylo myšleno úmyslné zavinění, ale okolnost, že žalobce jednal o své vůli („*vlastním úmyslným jednáním, tím, že v souvislosti s vybudováním přibližovací cesty multifunkčního charakteru a oborního plotu, vyznačila...*“).

[34] K šestnáctému žalobnímu bodu je uvedeno, že za správní delikt lze uložit pokutu až do výše 5 000 000 Kč, inspekce žalobci uložila trest pokuty, proto lze usuzovat, že posouzení příznivější úpravy neshledala, byť to přímo v textu nevedla (napomenutí, případně upuštění), což nebylo zhodnoceno jako natolik zásadní pochybení, aby mohlo způsobit nezákonnost rozhodnutí. Hodnocení sedmnáctého žalobního bodu lze podle názoru soudu nalézt při posouzení odpovědnosti žalobce za spáchaný správní delikt.

[35] Městský soud v Praze přezkoumal napadené rozhodnutí, včetně řízení, jež jeho vydání předcházelo, v mezích žalobních bodů, jimiž je vázán, vycházející přitom ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodnutí správního orgánu (ust. § 75 odst. 1, 2 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů – dále jen „s.ř.s.“), a o důvodnosti podané žaloby uvážil takto.

[36] Podle ust. § 4 písm. c) zákona o inspekci: „*Inspekce uloží pokutu až do výše 5 000 000 Kč právnickým nebo fyzickým osobám, které svým jednáním nebo opomenutím ohrozí nebo poškodí životní prostředí v lesích tím, že ... (c) vlastním zaviněním vytvoří podmínky pro působení škodlivých biotických a abiotických činitelů,...*“.

[37] V prvním žalobním bodě žalobce napadá vymezení skutku, jak bylo provedeno na počátku řízení (do doby vydání předchozího rozsudku zdejšího soudu), a v prvostupňovém správním rozhodnutí ze dne 1. 3. 2019, v čemž následně spatřuje nedostatečné vymezení skutku v řízení po prvním zrušujícím soudním rozhodnutí, z čehož pak logicky musí plynout omezení práva na obhajobu. Soud k takovému závěru nespěl a podle jeho názoru byl skutek vymezen obsahově stále stejně, změna textu při jeho vymezení pak byla pouze zpřesněním popisu určité části jednání žalobce, které však bylo již předtím dostatečně konkrétně stanoveno. Nejednalo se tak o doplnění nových skutečností do popisu skutku, ale pouze jeho zpřesnění. Nedošlo tak v

procesním právem o nedodržení totožnosti skutku, což je vada řízení, ale o upřesnění popisu skutku.

[38] Při této úvaze soud vycházel z toho, že skutek je charakterizován při svém popisu jako projev vůle pachatele navenek, který je příčinou relevantního následku, a který je případně krytí zaviněním (tato podmínka je pro správní trestání v případě objektivní odpovědnosti nepoužitelná). Podstatou je popis takového jednání, které musí po celou dobu příslušného sankčního řízení být totožné, aby konečným rozhodnutím ve věci samé bylo rozhodnuto o tom skutku, pro který bylo řízení zahájeno. Hlavním charakteristickým rysem, který tuto totožnost vymezuje, je tak shora zmíněný projev vůle pachatele navenek, který je příčinou následku. Obdobně skutek vymezuje i teorie trestního práva (srov. např. komentářovou literaturu: „*Podstatu skutku tvoří jednání pachatele (obžalovaného) a následek tímto jednáním způsobený, který je relevantní z hlediska trestního práva hmotného. Jednáním je projev vůle pachatele ve vnějším světě, který může spočívat v konání (komisivní delikt) nebo v opomenutí, nekonání (omisivní delikt). Jen takové děje, které jsou jednáním, lze v trestním řízení dokazovat a právně kvalifikovat a jen jednáním může být způsoben následek významný pro trestní právo. Následek spočívá v porušení nebo obrožení hodnot (zájmů, vztahů) chráněných trestním zákoníkem (tj. života, zdraví, osobní svobody, majetku atd.) a jako znak některého jednotlivého, individuálního trestného činu ve své konkrétní podobě spojuje dílčí útoky (akty) do jednoho skutku a zároveň umožňuje dělit chování člověka na různé skutky* (R 8/1985, R 5/1988 a R 1/1996-I. - PÚRY, František. § 220 [Podklad pro rozhodnutí]. In: ŠÁMAL, Pavel, GRIVNA, Tomáš, NOVOJNÁ, Jaroslava, PÚRY, František, RŮŽIČKA, Miroslav, ŘÍHA, Jiří, ŠÁMALOVÁ, Milada, ŠKVAJN, Petr. Trestní řád I, II, III. 7. vydání. Praha: Nakladatelství C. H. Beck, 2013, s. 2717.).

[39] V tomto případě v oznámení o zahájení řízení ze dne 9. 4. 2015 bylo označeno jednání vedoucí k ohrožení životního prostředí v lesích nezákonnou těžbu dřeva na odlesněné linii, za pachatele byl označen žalobce. Toto vymezení zůstalo podle názoru soudu z hlediska popisu skutku stále totéž i v popisu skutku v prvostupňovém správním rozhodnutí. Slovní spojení, které žalobce v žalobě uvádí a které podle jeho názoru rozšiřují skutek („vyznačil, na místě řídil a následně i převzal provedenou těžbu bez připomínek“), podle názoru soudu pouze zpřesňuje původní vymezení obecnější vymezení skutku jako deliktního jednání („zadal a nechal provést“), které obsahuje dílčí popis, který následoval při vydání rozhodnutí.

[40] Shora uvedený postup tak soud nepovažuje za rozšíření skutku, ale za zpřesnění jeho popisu, když podstatné markanty popisu deliktního jednání jako projevu vůle ve vnějším světě jednáním žalobce zůstaly zachovány. Totožnost skutku tak podle názoru soudu nebyla postupem inspekce ani žalovaného rozšířena, a tím tak nemohlo dojít k vadě řízení a nedodržení práva žalobce na obhajobu v řízení.

[41] Ve druhém žalobním bodě žalobce namítá nedostatek důvodů prvostupňového rozhodnutí, když nebyly vypořádány jeho námitky, k nimž se vyjádřil soud v dřívějším zrušujícím rozhodnutí, přičemž poukazuje na to, že původní správní rozhodnutí inspekce ze dne 8. 2. 2016 bylo zrušeno. Z odůvodnění napadeného rozhodnutí podle názoru soudu neplyne závěr, že by žalovaný považoval za důvodné nevypořádání některých námitek, ale je uvedeno, že inspekci ani žalovanému nepřísluší hodnotit rozhodovací důvody soudu v předchozím soudním řízení, což je obecné konstatování, které je logické, přičemž samo o sobě nijak nevyklučuje konkrétní přezkoumání uplatněných námitek. Z odůvodnění nijak neplyne, že by žalovaný považoval za nemožné vypořádat konkrétní důvody nesouhlasu v rámci celého správního řízení. Konkrétní námitky, které žalobce uvádí v žalobě, že byly opomenuty (vyřízení námitek proti protokolu o kontrole, nesouhlas s šíří linky a při posouzení této šíře zneužití správního uvážení), jsou natolik obecné a obsaženy v dalších tvrzeních žalobce, že podle názoru soudu ve svém souhrnu posouzeny byly, žalovaný je výslovně hodnotil na str. 26 odůvodnění napadeného

rozhodnutí, a není tak možné obecně namítat, že byly ignorovány. Žalobce v této části žaloby konkrétně nenamítá, proč toto vypořádání námitek považuje za nedostatečné, namítá pouze, že byly v řízení ignorovány, což soud z odůvodnění jak napadeného, tak prvostupňového správního rozhodnutí nezjistil. Pokud žalobce nesouhlasí s věcným vypořádáním těchto námitek, musí se bránit tomuto závěru (což dále činí), nikoliv procesní námitce nedostatku odůvodnění rozhodnutí. Soud pak dále obecněji uvádí, že správní řízení tvoří jeden celek, a pokud není nějaká sporná otázka výslovně řešena v odůvodnění prvostupňového správního rozhodnutí, může být takový nedostatek odstraněn tím, že bude zdůvodněna v rámci odvolacího řízení. Samotná skutečnost, že některé otázky nebyly zodpovězeny v odůvodnění prvostupňového správního rozhodnutí, pak ještě nemůže vést k závěru, že by takové rozhodnutí muselo být v odvolacím řízení zrušeno a věc vrácena inspekci k novému projednání.

[42] Ve třetím žalobním bodě žalobce namítá opomenutí navržených důkazů (v žalobě poměrně velmi obecně uvádí, že se jedná o fotodokumentaci pořízenou na jeho majetku na jiných místech, konkrétněji namítá fotodokumentaci v oboře Fláje ve vlastnictví státu). Sám žalobce v tomto žalobním bodě uvádí příslušné odůvodnění napadeného rozhodnutí, proč nebylo k těmto důkazům přihlédnuto (resp. co tato fotodokumentace může ve vztahu ke skutkovým zjištěním prokazovat), přičemž uvádí, že nestandardnost šíře linie je odvozována z obecně formulovaných ustanovení lesního zákona bez přihlédnutí ke geomorfologickým či terénním podmínkám a věkové či druhé skladbě přilehlých porostů. Soudu není dost dobře jasné, jaký závěr z takové argumentace ve vztahu k namítanému předloženému důkazu plyne. Pokud žalobce uvádí, že byla jako deliktní jednání hodnocena pouze šíře linie, pak to je zjednodušení, které neplyne ani z popisu skutku, ani z odůvodnění rozhodnutí. Není rovněž dost dobře jasné, proč šíře linie má být prokazována fotodokumentací z jiných míst a jaký to má vliv na skutkové závěry v této věci učiněné. Závěr žalobce, že inspekce a žalovaný tyto důkazy odmítly provést, je zjevně v rozporu s odůvodněním rozhodnutí, z něhož žalobce sám cituje a z něhož naopak vyplývá, že bylo konkrétně odůvodněno, proč z těchto důkazů nelze čerpat podstatná zjištění pro skutkový stav, nikoliv prostý závěr, že tato fotodokumentace nemůže být provedena.

[43] Ve čtvrtém žalobním bodě žalobce namítá porušení zásad správního řízení, konkrétně doplnění dokazování po proběhlém ústním jednání dne 3. 9. 2018 (žalobce v žalobě uvádí i datum 3. 9. 2019, což má soud za písařskou chybu, neboť taková datace je zjevně nepřesná, když tvrzení umisťuje do doby, kdy bylo vydáno napadené rozhodnutí). Za skutkového stavu, který vyplývá z předloženého spisu, soud má okolnost, že inspekce v protokolu 3. 9. 2018 uvedla, že řízení dále doplňováno nebude a že žalobce se může ve stanovené lhůtě vyjádřit k podkladům rozhodnutí, a následně prováděla svědecké výslechy, o nichž však žalobce informovala a ten se jich tak mohl účastnit, za vadu řízení, která však ve svém důsledku nemůže mít vliv na zákonnost rozhodnutí. Pochopitelně, pokud správní úřad účastníka řízení informuje o tom, že podklady pro rozhodnutí jsou úplné a že se k nim může vyjádřit, takový účastník řízení může vycházet z toho, že dokazování ve věci je skončené a v tomto směru nebude dále doplňováno. Pokud je nadále dokazování prováděno, musí o této skutečnosti a o tomto procesním úkonu účastník řízení zpraven, což se v daném případě stalo. Pokud zároveň nebylo žalobci doručeno vyrozumění, že původně sdělené stanovisko úřadu k provádění dokazování bylo změněno, jedná se o chybu, která však v důsledku neznamená odnětí účastnických práv pro žalobce při provádění dalšího dokazování, neboť o něm žalobce uvědoměn byl. Ze strany inspekce tak došlo k chybnému postupu ohledně informace žalobci o dalším postupu v řízení dne 3. 9. 2018, které následně nebylo samotnou inspekcí respektováno, což vada řízení je. Na druhou stranu, jak již bylo uvedeno, pokud žalobce byl o dalším dokazování uvědoměn, tato vada mu neodňala jeho účastnická práva vážící se k takovému doplněnému dokazování a on jich mohl využít při provádění takového dokazování. Proto se podle názoru soudu jedná o vadu, která nezákonnost rozhodnutí nemůže způsobit. Okolnost, že žalovaný v odůvodnění rozhodnutí

hodnotil postup inspekce mj. jako chybu v psaní, je chybná, neboť se o chybu v psaní těžko může jednat, když nebyla předepsaným způsobem podle správního řádu odstraněna, navíc podle názoru soudu se o chybu v psaní jednat nemůže, neboť šlo o vadu řízení. Nicméně tato konstatace v odůvodnění napadeného rozhodnutí není natolik zásadní, aby měla vliv na posouzení tohoto postupu, když žalovaný dospěl k témuž závěru, jako soud, tedy že šlo o vadu řízení v postupu inspekce při shromažďování podkladů ve vztahu k informování žalobce, tato vada však s ohledem na další postup inspekce neznemožnila žalobci výkon jeho práv, proto nemohla mít vliv na zákonnost rozhodnutí ve věci.

[44] Pokud žalobce v tomto žalobním bodě uvádí, že řízení mělo být po vydání předchozího soudního rozsudku v této věci zastaveno, pak se jedná o natolik obecné tvrzení, které není nikde konkrétněji rozvedeno, že se soud k němu v této obecnosti nemůže vyjádřit, a považuje jej za vyjádřený obecný názor žalobce.

[45] V pátém žalobním bodě žalobce namítá, že je rozpor mezi výrokem prvostupňového správního rozhodnutí (šířka odlesněných pruhů v rozmezí od 6 m do 11 m), výsledkem kontrol v říjnu a listopadu 2014, v závěrečných protokolech z kontrol ze dne 16. 1. a 12. 3. 2015, a od kontroly provedené zachycené v protokolu ze dne 3. 9. 2018 (tyto podklady pro rozhodnutí v roce 2015 uvádí šíři 6 – 10 metrů, protokol ze dne 3. 9. 2018 pak 4 – 5 metrů). V žalobě napadá závěr žalovaného o změně šíře odlesněné linie v průběhu času, kdy tato změna činí téměř 150%. Soud žádný rozpor shora namítaný nezjistil – ve vymezení skutku je jednoznačně jako časové období deliktního jednání vymezena doba listopad až prosinec 2014, k této době je tak nutné příslušná skutková zjištění směřovat, a v této době tomuto závěru tato zjištění směřují. Podle názoru soudu zde žádná zásada *in dubio pro reo* nemůže být použita, neboť k žádnému nejednoznačnému výsledku tato šetření nevedla. Skutková zjištění z roku 2018 nemohou dostatečně objasnit stav lesního porostu a krajiny po téměř čtyřech letech od vymezení deliktního jednání, neboť v průběhu času se stav krajiny může měnit. Podstatná tak pro dané posouzení jsou podle názoru soudu ta zjištění, která se upínají k době deliktního jednání, a to jsou zjištění činěná v roce 2015, když rozdíly v tomto roce nejsou nijak výrazné a odpovídají popisu skutku. Okolnost, že se v průběhu doby krajina měnila, může mít vliv na hodnocení závažnosti ohrožení zájmu životního prostředí při ukládání trestu, nikoliv však na skutkové zjištění šíře odlesněné linie v roce 2014.

[46] V šestém žalobním bodě namítá žalobce uplynutí zákonné lhůty pro zahájení řízení, přičemž argumentuje tím, že došlo k rozšíření skutku oproti původnímu vymezení prvostupňovým rozhodnutím ze dne 1. 3. 2019. Vzhledem ke skutečnosti, že podle názoru soudu k rozšíření skutku nedošlo (jak je uvedeno ve vypořádání prvního žalobního bodu), nelze tak vycházet z toho, že by samotné řízení o přestupku bylo zahájeno až vydáním prvostupňového správního rozhodnutí dne 1. 3. 2019, a tedy po uplynutí příslušné zákonné lhůty. Soud tak lhůtu pro zahájení řízení počítá od původního oznámení o zahájení řízení, kdy lhůta pro takový postup byla zachována.

[47] V sedmém žalobním bodě žalobce namítá nerespektování závazného právního názoru soudu ohledně formulace skutkové věty (slov „zadala a nechala provést“ v popisu skutku). Soud nic takového nezjistil – původní správní rozhodnutí bylo zrušeno z důvodu, že je třeba zpřesnit deliktní jednání z hlediska jednotlivých částí jak jednání, tak způsobu provedení, a to zejména ve vztahu k žalobci jako pachateli deliktu. Slovní spojení „zadala a nechala provést“ podle názoru soudu celé deliktní jednání rámcově vymezuje, když došlo ke zpřesnění formulace jednotlivých částí jednání žalobce, které se promítly do zpřesněného vymezení skutku. Soud v předchozím rozsudku nikde neuvedl kategorický závěr v tom smyslu, že dosavadní správní řízení

nedává jakýkoliv podklad pro vymezení deliktní odpovědnosti žalobce, ale ponechal na dalším uvážení, o jaký delikt a jakým jednáním byl spáchán.

[48] V osmém žalobním bodě žalobce rozsáhle polemizuje s právním závěrem ohledně naplnění skutkové podstaty deliktu. Podle názoru soudu není sporné, že deliktní jednání musí být jednáním protiprávním, jak žalobce v první části tohoto žalobního bodu uvádí. Žalobce namítá, že ve zjištěném jednání mu nemůže být přičítáno, kdy skutková podstata deliktu vyžadovala „vlastní zavinění“, a kdy žalobce uvádí, že nebyl realizátorem těžby, ale jejím objednatelem, a vzhledem k tomu, že zákon v té době neupravoval nějakou formu účastenství na spáchání deliktu, nemůže být pachatelem. Podle názoru soudu taková argumentace žalobce je zjednodušená a nevystihuje jak popis jeho jednání ve skutkové větě, tak posouzení zjištěných skutečností. Sice v té době účinné právo na úseku správního trestání obecně neupravovalo instituty spolupachatelství, nicméně skutkové podstaty mnohých správních deliktů taková jednání umožňovalo postihovat, a to samotnou formulací skutkových podstat. Tím je i tento případ a na něj navazující judikatura. V tomto případě tak žalobcem namítaný rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 9. 11. 2007, čj. 2 As 40/2007-60, je nutné hodnotit, navíc v daném případě podle názoru soudu není patrné, že by žalovaný či inspekce tyto závěry nerespektovaly, neboť žalobce nebyl postižen za to, že by jednání provedl subjekt jiný, ale za jednání, jehož se sám dopustil, jak plyne ze skutkového vymezení. Rovněž tak podle názoru soudu nedošlo k analogii v neprospěch pachatele ve smyslu žalobcem namítaného rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 25. 2. 2015, čj. 1 As 236/2014-22, neboť samotné jednání žalobce bylo správním deliktem. Zdejší soud v předchozím rozsudku poukázal na zdrženlivý přístup k vyvozování deliktní odpovědnosti, ale nikde v rozsudku neuvedl obecný závěr, že žalobce za své jednání nemůže být deliktně odpovědný.

[49] Soud se nedomnívá, že výklad žalovaného ohledně hodnocení jednání žalobce byl nepřipustně rozšiřující. Pokud žalobce uvádí, že v jeho případě nedošlo k tomu, že by povaha řídicí činnosti žalobce neumožňovala provést činnost zákonným způsobem a že všichni zhotovitelé měli možnost provést dílo ve standardní šíři, pak to úplně odporuje tomu, že žalobce toto dílo převzal a tyto zhotovitele nepřiměl k tomu, aby své dílo opravili. Právě z převzetí těchto vykonaných prací bez výhrad ze strany žalobce (nic jiného v řízení nevyšlo najevo) žalovaný i inspekce dovozuje srozumění žalobce s provedenou činností, což je rovněž deliktním jednáním z hlediska obecné koncepce jednání právnické osoby, s čímž soud souhlasí. Tvzení žalobce, že absence výhrad k výsledku činnosti považovat za jednání ve smyslu příslušné skutkové podstaty nelze tak soud nesdílí, neboť pokud žalobce dílo převzal, souhlasil s jeho provedením včetně jeho následku. Jiný závěr podle názoru soudu z takového zjištění nelze logicky dovodit. Námitka žalobce, že žádný zákon neumožňuje schvalovat deliktní jednání, je sice v obecné rovině správná, o nic takového však v tomto případě rozhodně nešlo. Žalobce nebyl postižen za schvalování deliktního (či jiného) jednání jiného subjektu, ale za to, že zadal, kontroloval, řídil a bez výhrad převzal dílo (činnost), která naplnila skutkovou podstatu deliktu. Tím podle názoru soudu jednoznačně je takové jednání přičitatelné žalobci jako pachateli deliktu, neboť takovým svým volným jednáním převzal výsledek činnosti jiných subjektů, které pro něj a v jeho zájmu dílo provedly. Podle názoru soudu tak přičitatelnost jednání jiných subjektů je nutno vztáhnout k žalobci, v jehož zájmu byla činnost vykonána.

[50] V devátém žalobním bodě napadá závěr, že by to byl žalobce, kdo příslušné těžební práce řídil, a znovu namítá šíři linky a poukazuje na skutečnost, že práce prováděly externí subjekty. Soud při posouzení tohoto žalobního bodu odkazuje na předchozí posouzení jednání žalobce, neboť pro posouzení deliktní odpovědnosti není podstatné, zda v konkrétním čase v průběhu prací přímo žalobce řídil, nebo osoby, jejichž jednání je mu přičitatelné, na místě vydávaly pokyny pro průběh prací, ale okolnost, že práce byly provedeny v zájmu žalobce, který je následně bez výhrad převzal. Skutečnost, že nebyla v každém okamžiku prokázána řídicí

činnost žalobce na místě samém, je pak pro deliktní posouzení odpovědnosti sama o sobě nevýznamná, pokud tuto činnost je možné odvodit od výsledku jednání třetích subjektů, což lze. Pokud tedy popis skutku obsahuje slovní spojení „na místě řídil“, pak se jedná o rozpis jednotlivé fáze jednání, který může být prokazován i následkem příslušného jednání.

[51] V desátém žalobním bodě se žalobce opětovně vrací ke „standardnímu“ a „nestandardnímu“ rozměru linky. Žalobce v žalobě uvádí, že nebyla shledána nezákonnost samotná realizace příslušné linky, s čímž soud nesouhlasí, neboť to neodpovídá odůvodnění rozhodnutí, které dostatečně konkrétně rozvádí, které jednotlivé aspekty takového jednání jsou v rozporu s ustanoveními lesního zákona (např. ohrožení stability lesních porostů v konkrétní lokalitě způsobené odlesněním s negativním vlivem na porost příslušného stáří). Ohledně definování standardní šíře linky je konstatováno, že ta sice není nikde přímo stanovena, musí tak být hodnocena z hlediska konkrétních zjištění na konkrétním místě. Tvrzení žalobce, že šíří linky považuje za vhodnou, je tak jeho názorem, který je konkrétně v odůvodnění rozhodnutí vyvrácen. V žalobě žalobce uvádí, že důvodem pro vytvoření linky byly různé důvody, ty však byly v odůvodnění posouzeny (soud odkazuje na předchozí část odůvodnění tohoto rozsudku). Samotná skutečnost, že lesní zákon šíří linky nebo lesní cesty přímo nedefinuje, pak ještě neznamená, že by tato šíře v místních podmínkách mohla být libovolná. Vhodnost šíře linky s ohledem na její funkce je tak nutné posuzovat vždy v místních podmínkách, což se v daném případě stalo – nelze obecně vymezovat, jaká šíře je standardní, neboť zejména lesní pozemky jsou ve zdejší krajině velmi rozmanité, a každé území má své jedinečné místní podmínky. Hlavním kritériem pro toto hodnocení tak musí být vytvoření v lesní krajině takových zásahů, které sice pro zachování charakteru těchto pozemků v určité míře musejí být realizovány, ale zároveň aby charakter konkrétní krajiny byl nadále v co nejvyšší míře zachován. Proto podle názoru soudu obecná polemika s žalovaným v tomto směru není příliš přínosná, neboť ani žalovaný, ani inspekce, nikde v rozhodnutí netvrdí, že by na lesních pozemcích nemohla být linka vybudována, shledaly však s ohledem na místní podmínky její šíří nadměrnou i při respektu k tomu, že na pozemcích musejí být prováděny lesnické práce a že vybudování linky sledovalo různé důvody. I při respektu ke všem čtyřem důvodům pro zřízení linky se rovněž soudu šíře 6 až 11 metrů jeví v lese jako neúměrná (šíře 5,5 metru je minimální šíře vozovky v obousměrném provozu, zde se jednalo na některých místech téměř o dvojnásobek). Podle názoru soudu pak žalovaný nikde v odůvodnění rozhodnutí nevychází z toho, že lesní zákon vymezuje pouze minimální, nikoliv maximální šíří lesní cesty, jak uvádí žalobce v žalobě, ale posuzuje další podmínky pro projektování lesní cesty (např. minimalizaci záboru produkční plochy), kdy se vyjadřuje k odvolací námitce žalobce. Závěr, který žalobce v žalobě uvádí, tedy že pokud není stanovena maximální šíře lesní cesty lesním zákonem, tak není možné takovou šíří lesní cesty posuzovat s ohledem na další okolnosti, není v rozhodnutí nikde uveden.

[52] V další části tohoto žalobního bodu žalobce poukazuje na obecnou možnost podle lesního zákona v otevření porostních stěn v porostech mladších 80 let, na což žalovaný uvádí, že ust. § 31 odst. 5 lesního zákona nelze aplikovat, neboť vytýkaná linka vznikla těžbou uvnitř lesních porostů či odtěžením jejich okrajů, nikoliv přiřazením těžby k porostním okrajům řešených lesních pozemků. Z jakého důvodu by tento závěr žalovaného měl být nesprávný, žalobce v žalobě neuvádí, pouze znovu opakuje svou obecnou argumentaci uvedenou již v odvolání, že lesní zákon obecně takovou možnost upravuje. Soud se z tohoto důvodu k této velmi obecné žalobní argumentaci nebude vyjadřovat, neboť je zjevné, že napadené rozhodnutí vycházelo z jiného konkrétního závěru.

[53] V jedenáctém žalobním bodě žalobce nesouhlasí s argumentací ohledně ust. § 34 odst. 2 lesního zákona. První část žalobního bodu je rovněž velice obecná, a žádný závěr žalovaného ani inspekce nenapadá. Žalobce dále uvádí, že k poškození půdního krytu nedošlo

(odkazuje na místní šetření v roce 2015) a na protokol z ústního jednání ze dne 3. 9. 2018, přičemž uvádí, že k ohrožení půdního krytu nebylo zjištěno. To podle názoru z podkladů rozhodnutí nevyplývá. Nejprve soud znovu poukazuje na to, že zjištění učiněná inspekcí v roce 2018 byla časově poměrně již dosti vzdálená době, kdy linka byla vytvořena, a proto je pochopitelné, že situace v území se musela změnit. Závěry, které žalobce v žalobě uvádí, však podle názoru soudu nejsou citovány v celém rozsahu – z venkovní kontroly ze dne 16. 1. 2015 plyne, že žádná poškození stromů ani půdního krytu nebyla zjištěna v okolí odlesněné linie po použití mechanizace při vybudování linie, nikoliv v samotné linii. Z týchž závěrů vycházejí i další dvě venkovní ohledání v roce 2015 a 2018. Ohledně šíření buřeně soud uvádí, že žalobní argumentace je v tomto směru velice obecná a uvádí, že nemusí být považována za škodlivý činitel, neboť se může vyskytovat v lesních porostech. To podle názoru soudu však není předmětem sporu, podstatné je možné ohrožení tímto způsobem, což je součástí skutkové podstaty deliktu, proto pokud taková možnost je, je možné s ní počítat. V dané věci se zjevně při posouzení jednání žalobce hodnotil negativní vliv na možnost obnovy na vykácených světlinách nebo uvnitř porostů, nikoliv obecně šíření buřeně. Rovněž k námitce ohledně poškození činiteli (podkorní hmyz, linky, vývraty), kdy by tyto následky musely být zjištěny i v případě širé linie v rozmezí 4 – 5 metrů, soud uvádí, že se jedná o hypotetické vymezování něčeho, co nebylo předmětem řízení. Je pochopitelné, že tyto následky mohou být pozorovány i jinde, nicméně to neznámá, že by žalobce nemohl být postižen za jednání, které tento nežádoucí jev mohlo prohloubit. Podle názoru soudu je tato argumentace natolik obecná, že se s popisem skutku téměř nekryje a vyvozuje obecné závěry z něčeho, co nebylo předmětem řízení.

[54] Ve dvanáctém žalobním bodě žalobce nesouhlasí s porušením povinností podle ust. § 31 odst. 1 lesního zákona. Žalobce v tomto žalobním bodě uvádí obecně, že určitá činnost není zakázána. Ohledně charakteru těžby je z odůvodnění rozhodnutí patrné, že inspekce vycházela z lesní hospodářské evidence žalobce, kde tuto těžbu uvedl jako předmýtní úmyslnou, přičemž nebylo shledáno důvodné, že by samo porušení povinností podle lesního zákona muselo znamenat naplnění skutkové podstaty příslušného deliktu, a v charakteru těžby a zřízení linky neshledalo, že by se jednalo o opatření směřující ke zlepšení stavu a odolnosti lesního porostu ani základním rozčleněním lesa, neboť širě ani umístění tomu neodpovídá. Pokud žalobce poukazuje na ust. § 31 odst. 1 lesního zákona, pak odkazuje na poměrně velmi obecně formulovanou povinnost vlastníka lesa, která však sama o sobě nebyla předmětem tohoto správního řízení. Soud tak s právním závěrem, který je uveden v odůvodnění napadeného rozhodnutí, souhlasí.

[55] Ve třináctém žalobním bodě žalobce nesouhlasí s porušením ust. § 11 odst. 1 a 2 lesního zákona. K tomuto žalobnímu bodu je možné uvést, že uvedení porušení těchto ustanovení je zmíněno, aniž by bylo pro posouzení věci samé podstatné. Ohledně rozhodnutí Městského úřadu Milevsko týkající se změny územního rozhodnutí a územního rozhodnutí z roku 2015 soud souhlasí s žalovaným, že tato rozhodnutí byla vydána až po provedení deliktního jednání, a proto nelze charakterizovat jednání žalobce v době jeho spáchání za souladné s takovým (následným) správním rozhodnutím. Jak soud již uvedl, sankcionováno bylo jednání žalobce v roce 2014, a v tomto okamžiku žalobce nemohl vědět, že mu nějaká činnost bude veřejným povolením skutečně povolena a za jakých podmínek. Dále soud uvádí, že argumentace žalobce se vůbec nesoustředí na to, zda širé lesní cesty je nutné v takové míře, jakou ji provedl, a nestačila by širě menší, když navíc toto správní rozhodnutí nemůže řešit věci podstatné pro řízení ve věci porušení skutkové podstaty deliktu podle ust. § 4 zákona o inspekci. Ohledně odkazu žalobce na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 25. 5. 2016, čj. 4 As 44/2016-41, soud uvádí, že skutková situace byla zde jiná ze shora uvedených důvodů (žalobce nemohl mít dobrou víru, že mu právě určitá stavba bude povolena všemi dotčenými orgány, které se k ní vyjadřují v rámci příslušného správního řízení, nedisponoval žádným stanoviskem, že toto jednání bude v souladu s právem a bude povoleno).

[56] Ve čtrnáctém žalobním bodě žalobce namítá nedostatek ohrožení životního prostředí, přičemž poukazuje na to, že v řízení byly ignorovány závěry z místního šetření ze dne 3. 9. 2018 ohledně významných odlesněných ploch z nahodilých těžeb dřeva, s čímž soud nesouhlasí, neboť jak uváděl již v předchozí části, v daném případě se hodnotilo jednání žalobce v listopadu a prosinci 2014, a k tomuto časovému okamžiku je třeba hodnotit možné ohrožení životního prostředí. Toto ohrožení bylo shledáno nikoliv pouze s odlesněním ploch, ale v dalších aspektech jednání žalobce a jeho možnými vlivy na životní prostředí, na což soud odkazuje. Žalobce vytrhuje jednotlivosti z následně provedeného šetření, které ale samo o sobě nemá vliv na závěr jeho deliktní odpovědnosti.

[57] V patnáctém žalobním bodě namítá nedostatek svého zavinění, když podle jeho názoru je nepřezkoumatelné zjištění zavinění (vlastní úmyslné jednání a nevědomá nedbalost) v prvostupňovém správním rozhodnutí. Z výroku rozhodnutí plyne jednoznačně, že inspekce zavinění žalobce vyhodnotila jako nedbalost, pokud v rozsáhlém odůvodnění na jednom místě použila slovní spojení „vlastní úmyslné jednání“, jedná se podle názoru soudu o slovní neobratnost, která nemá žádný vliv na posouzení jednání žalobce a odůvodnění jeho zavinění odpovídající výroku rozhodnutí.

[58] V šestnáctém žalobním bodě žalobce napadá závěr o možnosti mírnějšího trestu (napomenutí, upuštění od potrestání) v prvostupňovém odůvodnění správního rozhodnutí. Soud se ztotožňuje se závěrem žalovaného v odůvodnění napadeného rozhodnutí, že toto opomenutí nemá žádný faktický vliv na zákonnost úvahy o uložení pokuty, neboť samotné zmínění těchto možností při úvaze o výši trestu za okolností, kdy je ukládána pokuta nikoliv v nezanedbatelné výši musí logicky znamenat, že inspekce napomenutí a upuštění od potrestání shledala za nedostatečné.

[59] V sedmáctém žalobním bodě žalobce velice obecně namítá zneužití správního uvážení, odkazuje však na předchozí žalobní body, které soud již posoudil. Vzhledem k tomu, že soud nezjistil, že by žalobní body, které konkrétní závěry napadaly, byly důvodné, není možné uzavřít, že by takový postup jako celek byl zneužitím správního uvážení.

[60] V poslední části žaloby žalobce učinil eventuální návrh na upuštění od sankce, k němuž soud nepřistoupil, neboť žalobce v něm neuvádí nic, co by nebylo posouzeno v předchozím správním řízení, tento návrh je pak velice obecný. Žalobci byla uložena pokuta v samé dolní hranici zákonné sazby, takže podle názoru soudu s ohledem na vymezený skutek se nejedná o trest uložený zjevně v nepřiměřené výši (§ 78 odst. 2 s.ř.s.).

[61] V dané věci tak soud uzavírá, že podanou žalobu nepovažuje za důvodnou a proto ji zamítl (ust. § 78 odst. 7 s.ř.s.).

[62] Ve věci soud rozhodl rozsudkem bez nařízení jednání, neboť účastníci proti takovému postupu neměli ve stanovené lhůtě námitek a jednání k projednání žaloby nebylo nutné, když soud neprováděl další dokazování (ust. § 51 odst. 1 s.ř.s.).

[63] Výrok o náhradě nákladů řízení je odůvodněn ust. § 60 odst. 1 s.ř.s., podle kterého má účastník, který měl ve věci úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem. Vzhledem k tomu, že žalovanému státu tyto nevznikly, soud rozhodl tak, jak je uvedeno ve výroku.

P o u č e n í :

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou (2) týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Praha dne 18. března 2021

JUDr. Ladislav Hejtmánek, v.r.
předseda senátu